

НАТАЛІЯ
ДУРУНДА

Зрада

*від фіналістки конкурсу
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»*

Зрага

Наталія
Дурунда
Зрада

РОМАН

УДК 821.161.2
Д84

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

ISBN 978-617-12-7569-0 (PDF)
ISBN 978-617-12-7136-4

- © Дурунда Н. І., 2020
- © Depositphotos.com / zatvor,
EpicStockMedia, обкладинка, 2020
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2020

Вірність як повітря: можна відчути тільки її відсутність...

Народна мудрість

Мама...

Ненька...

Матуся...

Стільки емоцій викликає це слово. Воно пробуджує в серці безмежну ніжність і любов. Це — початок життя. Усесвіт. Очі, у яких бачимо сонце, небо... Руки, ласку яких ніщо не замінить.

Найрідніша... Вона завжди поряд, мов добрий янгол. Хіба може хтось бути ближчим для дитини?

Материнська любов — особлива. Мати любить своє дитя не за щось, а всупереч усьому. То найсвітліше почуття, яке може бути в жінки.

Материнство — стан душі. Його не можна набути. З ним народжуються й помирають. Це закладено на генетичному рівні: любити свою дитинку, оберігати, бути поруч із нею, щоб вона відчувала твою присутність, твій захист.

А що, як дитя не своє?

ЧАСТИНА ПЕРША

НАВСТІЖ СЕРЦЕ...

— Ну що за нестерпна ніч? — незадоволено буркотіла Марина Добровольська, накриваючи голову подушкою, щоб не чути розпачливого дитячого плачу за стіною.

Вона переїхала до цього багатоквартирного будинку кілька місяців тому й сусідів ще до пуття не знала. Бачила лише, як молода білява мама, здається, Людмила, часто гуляла з дівчинкою років п'яти. Її чорнявий чоловік, на вигляд років тридцяти п'яти, постійно заклопотаний, насуплений, з кам'яним обличчям, зранку кудись їхав на власному дорогому авто. Коли він повертався — Марина ніколи не бачила. Напевно, дуже пізно.

— Пощастило із сусідами, — не вгавала дівчина, дужче затуляючи подушкою вуха.

Завтра відповідальний день. Її, двадцятиоднорічну студентку, запрошують на співбесіду до навчального центру «Поліглот». Там є вакансія викладача курсів

французької мови. Заняття вечірні, отож немає потреби навіть переходити на заочну форму навчання. Поєднувати університет і роботу складно. Але вона не боїться труднощів. Сама зароблятиме й рідним допомагатиме. Бо ж батьки вже не молоді: мамі шістьдесят два, тато — на три роки старший.

Марина — пізня дитина в сім'ї. У свої сорок Олена Добровольська поховала єдиного дев'ятнадцятирічного сина, якого привезли в цинковій труні з Афганістану. Горю не було меж. Цілий рік жінка світу білого не бачила за слізьми. Оговтатися допомогла спланована й бажана вагітність. У сорок два народила дівчинку. Чоловікові тоді вже сорок п'ять минуло. Роки не молоді, але підняти на ноги дочку, Господу дякувати, встигли. Торік продали власну квартиру в спальному районі міста, доклали заощадження й придбали єдиній дитині двокімнатне помешкання в новобудові. Нехай починає доросле самостійне життя. Самі ж переїхали до старого батьківського будиночка за сто п'ятдесят кілометрів від міста.

І знову надривний жалісний плач.

Марина підвелася. Сіла на ліжку.

— Що ж там відбувається? — незадоволено скривилася. — Невже ніхто не чує? Як можуть батьки спокійно спати, коли рідна кровинка так страждає? — обурювалася. — Напевно, дитина боїться темряви... Чи їй жахіття наснилося? А може, то таке сучасне виховання? — витріщила очі. — Тоді навмисно?

За стіною почулися кроки.

Марина затихла. Прислухалася.

Чоловічий голос щось пробубонів. Маленька на хвильку затихла, але потім знову розридалася. Кроки віддалилися, наче батько вийшов з кімнати й знову залишив малу на самоті.

«А де ж мати? — сяйнула думка. — Голосу її не чути. Ніби він один з дитиною вдома».

Несподівано дівочі роздуми перервав дзвінок у двері. З переляку нещасна аж заціпеніла.

О такій порі?!

Мимоволі глипнула на годинник. Минула друга ночі. Хто б це міг бути?

Боязко підійшла. Глянула у вічко.

Сусід. Батько дитини.

«Щось точно сталося», — відчула недобре. За інших обставин цей чоловік ніколи не звернувся б до неї. Завжди такий пихатий. Навіть на вітання не реагує, коли мимоволі зустрічаються на сходах, а тут...

— Добраніч. Пробачте, заради Бога, що непокою, — схвильовано промовив, коли Марина прочинила двері. — Більше не маю кого просити. Ви — Марина. Я знаю. З батьками вашими спілкувався, коли ремонт у квартирі робили. Терміново мушу їхати в лікарню. Моя дружина... — на мить запнувся, — щойно померла, — ледве вимовив. — Асю ні з ким залишити. Чи не могли б ви допомогти?

Марина заціпеніла, наче громом прибіта.

«Як?.. Померла... — загупало в голові. — Вона ж такою здоровою виглядала. Щодня на вулиці з дитиною була. Життерадісна, завжди усміхнена, привітна, на відміну від чоловіка».

— Ч-чому? — розгублено запитала.

— Пневмонія, — небагатослівно пояснив. — Усе сталося настільки швидко, що я — лікар — сам не можу збагнути... — Глибоко видихнув, щоб не дати волю почуттям. — То ви допоможете?

«Господи! Співбесіда о восьмій ранку!» — майнуло в голові. Але миттю опанувала себе. У людини горе. Плач дитини долинає аж сюди. Як можна думати про себе?

— Так, так. Звісно, — відразу погодилася. — Тільки переодягнуся й прийду.

— Дякую, — повними розпачу й болю очима подивився на дівчину. — Ось ключі, — простяг невеличку зв'язочку й побіг донизу східцями.

За кілька хвилин Марина ввійшла до просторої сусідньої квартири. В усіх кімнатах увімкнено світло. На мить їй аж очі засліпило. Великий хол, кухня-студія, відчинені двері до чималої спальні, справа — теж кілька дверей. Але Марина шукала дитячу. Вона мала бути зліва, бо межувала з її кімнатою. Знайшла. Однак усередині тихо.

«Напевно, маленька наплакалася й заснула, змучена», — подумки заспокоювала себе нічна гостя.

Обережно наблизилася до дверей. Тихенько відчинила. Дівчинка лежала обличчям до подушки й мовчки здригалася. Вона справді багато ридала й не могла заспокоїтися.

Добровольська застигла на місці. Серце шалено закалатало. Лише зараз усвідомила: перед нею — маленька дитина, яка щойно осиротіла. Згадала, як у дитинстві, приблизно в такому ж віці, мама надовго залишила її

з тіткою, бо сама тяжко занедужала. У лікарні провела кілька місяців. Страх утратити найдорожчу людину, який вона тоді пережила, досі ятрить душу. Адже ненька мов подушка безпеки в житті дитяти. Оберігає, захищає, рятує від розпачу, зневіри, дає сили вставати. Без неї — безпросвітна пільма, порожнеча. Хто може її заповнити?

Відчула, як горло стиснув зрадницький клубок і почав видушувати сльози.

Хотіла підійти, але боялася налякати дівчинку. Незнайома жінка посеред ночі у квартирі. Батьків немає. Як може відреагувати дитина? Аби ще істерика не почалася, бо досвіду подібного спілкування немає.

Раптом дівча підвелось, сіло на ліжку, почухало набряклі від плачу губи, побачило... Марину.

Кілька секунд стояла незрозуміла тиша. Ні сусідка, ні дитина не ворушилися, лише скам'яніло дивилися одна на одну.

— Де мама? — нарешті першою жалісно озвалася Анастасія.

— Вона... трохи зайнята, — нерішуче промовила гостя. — Скоро повернеться. Адоти я побуду з тобою. Якщо дозволиш, — тихо додала.

— Ти хто? — поцікавилася мала.

— Фея, — перемагаючи хвилювання, бовкнула перше, що спало на думку. — Почула дитячий плач і прийшла.

— Я бачила тебе у дворі, — з недовірою відповіла Ася.

— Ну-у, я й раніше чула, як ти плачеш, і-і... приходила, — викручувалася на ходу. Несміливо наблизилася до ліжечка, погладила дівчинку по голові. — А чому не спиш посеред ночі? — сіла поряд.

— Я маму кликала, а вона не відповідає, — знову налилися сльозами очі дитини.

— Але ж тато приходив? — спробувала заспокоїти малу.

— Приходив, — погодилася. — Та я маму хочу.

— Чому? — обережно, зовсім недоречно запитала й подумки вилаяла себе.

— Йому завжди ніколи, — щиро відповіла Ася. — На мене не зважає.

Марина замовкла.

Щирість дитини вразила. Адже навіть вона — стороння людина — помітила, наскільки заклопотаний цей чоловік. Що ж говорити про рідних? Пригадалося, як казав, що лікар. Можливо, робота забирає всі його сили. Багато пацієнтів. Чергування. Але ж для сім'ї теж треба знаходити час.

Здивувало ще й те, що дівчинка настільки відчуває холодне ставлення батька. Досі Добровольська думала, що той лише на вулиці стриманий з дитиною. Ніколи й на руки не візьме, не погладить кучеряву голівку, не пригорне... Та, виявляється, вдома ситуація не краща.

У Марини стислося серце. Маленька ще не знає, що осиротіла. Обережно пригорнула дитя.

— Чому мама не приходять? — знову зарюмсала Ася. — Вона покинула мене назавжди?

— Ну що ти, — міцніше притиснула до своїх грудей дівчинку молода сусідка. — Потерпи трішечки. Зачекай. Не хвилюйся. Буде в тебе мама... О-ох, — мимоволі вихопилося тяжке зітхання.

— А ти — не фея, — пробелькотіла Ася, засинаючи від знемоги на грудях у дівчини. — Я чула, як тато телефонував бабусі й казав: «...Хіба що ту Марину покличу». Тебе Мариною звати, — не питала, а констатувала, позіхаючи.

— Так, — підтвердила, змахнувши неслухняну сльозу, що покотилася щокою. — Мариною. Засинай. Я буду поряд.

— Заспівай мені пісеньку, — несподівано попросила Ася.

— Яку? — здивувалася Марина.

— Колискову, як мама, — пояснила мала.

— Колискову? — погладила дитину.

— Так, — міцніше притиснулася до дівчини Ася.

Марина напружила пам'ять, але зрозуміла, що до пуття не знає нічого подібного. Хіба що уривками, по одному куплету. Раптом пригадала, як нещодавно чула по телевізору ніжну пісню у виконанні народної артистки України Ніни Матвієнко. Слова сподобалися їй добре запам'яталися. Потім ще довго крутилися в голові, мов надокучлива мелодія. Однак там про хлопчика йшлося. Але виходу не було. Дівчинка чекала. Довелося імпровізувати. Марина тихенько почала:

— Гойда, гойда-гой, ніченька іде,
Діточок малих спатоньки кладе.
Під вікном тремтить вишенька мала,
В хатку проситься, бо прийшла зима.
Під вікном тремтить вишенька мала,
В хатку проситься, бо прийшла зима.
Гойда, гойда-гой, очка заплющи,
В сні щасливому зогрієшся ти.